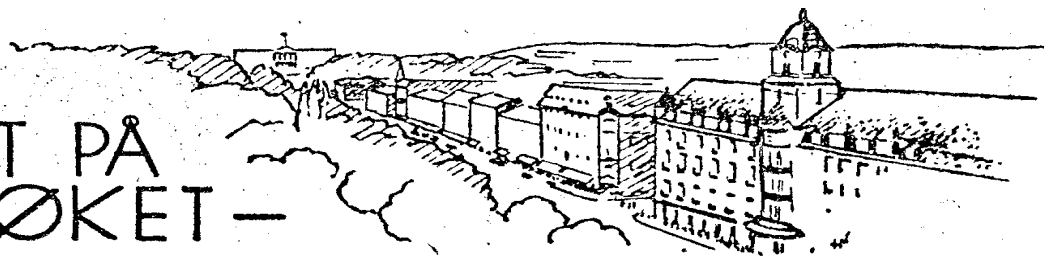

SETT PÅ STRØKET -

Hun kom ut av en butikk, meget mørk, meget smart, meget fransk -- og viste seg å være engelsk.

Mannen som kjenner alle, så henne først:

- Snakk med henne, hvisket han, - det er den damen som Aftenpostens fektearbeider skrev om forleden, han sa at det var «en av Englands dyktigste fektersker som nu skal bli norsk borger og styrke vårt lag til lekene i Helsinki.

- Jeg er ordentlig heldig, sa den unge dame - på norsk -, jeg har nettopp fått tak i dynetrek - dyner er det verre med, men det går visst det også - og - -

- Jeg visste at fektere stopper ut drakten sin for ikke å bli stukket opp, men jeg ante ikke at dere bruker dun og dynetrek til det -?

- Tøysekopp - det er et godt norsk ord, ikke sant? Jeg skal ikke ha noe fekteutstyr nu.

- Men det har vært sagt at De er en av Englands dyktigste fektersker? - Det tror jeg ikke, sa Bettine R i d l e y beskjedent. - Min søster Suzanne og jeg var blant de åtte som ble tatt ut til foreløpig trening for det engelske olympialag. Men det er jo slett ikke sikkert at jeg ville ha kommet på laget ved den endelige uttagning. Nu får Suzanne representere familien alene.

- Ja, De skal jo i stedet representere Norge?

- Dessverre, det blir nok neppe noen synderlig fektning av den kvalitet for meg i de nærmeste år. Jeg skal gifte meg.

- Og Deres mann er en motstander, av idrett?

- Min mann er en tilhenger av de fleste idrettsgrener fra pistolskyting til fallskjermhopp. Men han bor i Tana hvor han er sorenskriver - og da synes jeg at jeg også bør slå meg ned der.

- Tanken synes rimelig - og da det neppe finnes noen Tana Fekteklubb er det vel små chanser for en rasjonell trening. Det kan vel forresten tenkes at det også på andre områder er en viss forskjell på London og Tana. Er De f. eks. oppmerksom på....

- Unnskyld, har De vært i Tana? - Neeei....

- Da tror jeg ikke De har noe å lære meg om Tana. Jeg har satt meg inn i materien og vet hva jeg går til. Det finnes ikke den bok jeg ikke har lest, om Finnmark i alminnelighet og Tana i særdeleshet.

- Bare et spørsmål - har sorenskriveren fått hus i det hele tatt?

- Ja da, et ferdiglaget hus er fraktet opp og reist. Det er all right, elektrisk lys er ikke kommet ennu, - og vi må hente vann fra en brønn eller noe slikt - vannforsyningen er for øvrig ikke det eneste ved huset som krever besøk tvers over gårdsplassen -- uttrykker jeg meg tydelig? Vel; men det er da et hus og nu kan vi endelig komme i gang. Det er viktigere enn noe annet.

Miss Ridley - for det heter hun ennu i noen tid - forteller - og løfter såvidt sløret for et vakkert lite gløtt av krigsromantikk. Han norsk jurist, soldat i kompani Linge, deltager i selsomme øvelser og raid på norskekysten, deriblant Måløy-raidet, - hun engelsk sekretær ved den norske regjeringens informasjonskontor i London - et tilfeldig møte - - og dermed var det skjedd. H a n ble overført til arbeid ved de norske krigsretter og den interallierte krigsforbryterkommisjon - hun fortsatte i den norske regjeringens tjeneste - og så utnevnelsen som sorenskriver i Tana, et distrikt med meget liten bebyggelse etter tyskernes tilbaketog - hvor man nu endelig er kommet så langt at sorenskriveren får noe mere tak over hodet enn et rom i en brakke.

- Jeg har vesken full av kort og anvisninger og hva det heter alt sammen - alle myndigheter har vært utrolig hjelpsomme og hyggelige

- I all verden - jeg mener våre myndigheter er berømt for denslags. - Ingen myndigheter er det. Men her i Oslo har de vært så .elskverdige at det er en lyst.

- Bare et spørsmål til? Hvordan har De lært så godt norsk?

- Ja, nu kan De gjette.